

∞ Droomwerelden 1 ∞

Een droomwereld

Christian Deterink

Marc voelde zich die ochtend niet zo fit toen hij zich in een miezerige regen, die de wereld grijs en wazig maakte, over straat spoedde. Hij had hoofdpijn en had het gevoel alsof zijn vermoeide brein moeite had om zich aan te passen aan de snelheid van de stad: de om hem heen razende auto's, de lawaaige scholieren op hun glimmende fietsen, de in oliejas geklede vrouw waar hij bijna tegenaan liep.

Hij was blij toen hij eindelijk het kantoor bereikte van het reclame-buro waar hij werkte. Haastig opende hij de deur en stapte naar binnen. Maar Marc was te gejaagd want hij struikelde bijna over de drempel. Verbouwereerd viel hij bijna tegen de directeur aan die juist kwam aanlopen. Marc bromde een verontschuldiging en wilde verder wankelen, toen de directeur, een beweeglijke man met wild haar en een even wild gekleurd jasje, hem vroeg: "Zo, weer opgeknapt?"

"Wa-waarvan?", vroeg Marc verbaasd.

De directeur keek Marc vreemd aan. "Van je vrije dag natuurlijk!"

Marc reageerde behoedzaam. Enerzijds wist hij zeker dat hij helemaal geen vrije dag had gehad. Aan de andere kant wilde hij de directeur niet voor het hoofd stoten.

"Oh ja, go-goed ja", zei hij dan ook snel. De directeur knikte tevreden en liep haastig door (zoals het goede directeurs betaamt). Marc draaide zich om en stommelde in gedachten verder. Waar had die man het over gehad? Gewoon een vergissing, of was het meer? Hij wist het gewoon niet. Maar ergens in zijn achterhoofd bleef de gedachte dat het wel eens meer zou zijn hardnekkig hangen. Want was het niet te toevallig dat dit eerder was gebeurd? Nog geen week geleden had iemand ook al geïnformeerd waarom hij weg was geweest. Ook toen was hij gewoon elke werkdag op het buro gekomen... Was hij gek, of werd de wereld om hem heen het?

Marc schudde zijn hoofd om de gedachte van zich af te zetten en liep snel verder. Hij was blij toen hij eindelijk achter zijn bureau kon neervallen en zijn slapen voorzichtig kon masseren.

Marc probeerde diep en rustig adem te halen om weer bij te komen, maar hij bleef zich slecht voelen. Zijn hoofd leek wel volgegoten met agressieve lijm. Het ergste was dat hij wist waarom hij zich zo slecht voelde. De reden van zijn onwelbevinden was, zoals altijd, zijn slechte nachtrust.

Marc droomde.

Nu deden dat wel meer mensen, maar de dromen van Marc leken intenser, levendiger en... ongetwijfeld vermoeiender.

Een tel rust was hem blijkbaar niet gegund. Hij had zijn computer nog niet opgestart of Mandy stormde breed lachend op hem af.

"Marc. Goed nieuws!", hijgde ze, "De directie heeft gisteren de campagne goedgekeurd." Voordat hij het wist was hij door Mandy omhoog getrokken en op beide wangen twee keer gezoend.

"Ge...fe...li...ci...teerd!" wist zijn collega ondertussen uit te brengen.

"Da-da's fantastisch", stamelde Marc nog voordat het nieuws feitelijk tot hem doordrong. Toen pas begreep hij dat het om de "Fresher-snoepjes" reclame moest gaan. Deze campagne had als thema "Altijd en overal onmisbaar" en illustreerde dat iedereen het mond-verfrissende muntsnoepje in elke situatie nodig had. Het nieuwe tv-spotje, dat door hem was bedacht, had als setting een ogenschijnlijk hyper-modern verre-toekomst ruimtestation in een asteroïde waar -aan de ruimte aangepaste- mensen rondzweven. In het verhaaltje dat werd uitgebeeld vroeg een man aan een voorbijganger een Fresher omdat hij een afspraakje had. In het laatste shot zag je hem richting een afgeleken tentakel in de ruimte zweven, waar een vrouw ongeduldig op hem wachtte...

Dus blijkbaar was ook de directie nu doordrongen van de kracht van het spotje...

Marc kreeg nog meer felicitaties en schouderklopjes van de andere collega's, voor hij zich weer in zijn stoel kon laten zakken. Mandy complimenteerde hem met het originele idee. Dat viel wel mee bedacht hij, zijn idee kwam rechtstreeks uit zijn dromen, die zich altijd in een vergelijkbare omgeving afspeelden.

Maar dat zei hij niet.

Na een lange en saaie dag kwam Marc afgepeigerd thuis. Hij warmde een klikje op, probeerde een tijdje tv te kijken en legde zich vervolgens op zijn bed neer met een boek. Tenslotte viel hij in slaap.

Vlok Metuxic was in rep en roer. Reden van de commotie was een losgeslagen stuk hagel vanuit de richting van het Lokis- continuüm. De hagelkorrel was naar verhouding erg klein, maar nog steeds enorm genoeg om een serieuze bedreiging voor Metuxic's voortbestaan te kunnen vormen. En dat leek het geval, want het verdoemde ding lag op ramkoers.

Marc bewoog zich behendig voort met behulp van zijn vier lange ledematen. Hij slingerde zich sierlijk langs de zachte en in alle kleuren doorschijnende takken van het imposante lichaam van de vlok. Metuxic was relatief een jonge vlok van slechts enkele honderden rondes oud. Haar takken omvatten een levenssfeer waarin ruimte was voor 3 miljoen menselijke en niet-menselijke zielen. De verschillende wezens en de Vlok leefden in symbiose; de wezens werden gevoed en belucht door de vlok, de wezens zorgde op hun beurt middels afvalstoffen, de toevoer van biotische materialen en de gezamenlijke id-energie voor goede groei-omstandigheden van de Vlok.

Marc was ontboden bij de Isak. Dit was de persoon die door de mensen als teken van vriendschap was aangeboden om de persona van Metuxic te herbergen. Hij was de tastbare

afgezant van Metuxic, de bestuurder van de Vlok. Maar eigenlijk wàs hij natuurlijk ook gewoon Metuxic. In mensjaren was de Isak nu acht jaar oud.

Toen Marc de geheel in rode kleuren uitgevoerde centrale leefruimte van de Isak Metuxic betrad, sprong deze hard en onverwacht tegen het aan. Hij hamerde met zijn vuistjes op zijn rug en sloeg in zijn gezicht.

"Hou dat ding tegen, vernietig het, vernietig het!" krijste hij. Marc glimlachte, voor zover de situatie dat toeliet. Metuxic was een echte zenuwpees. Hij klopte de Isak geruststellend op de schouder. "Beschouw het als gedaan", zei hij. Met die woorden keerde hij om en liep weer naar buiten.

Weer buiten gekomen liep hij tegen Ythor aan. Geen toeval. Ythor voelde altijd aan wanneer hij hem nodig had. Nu dus, bijvoorbeeld. Misschien was hij wel empathisch.

"Tijd voor wat actie, jij afzichtelijke klodder vlees." Dat was niet eens zo'n inaccurate beschrijving; Ythor wàs een homp groenig massa op het eerste oog. Maar Marc wist intussen dat dit niet-menselijke wezen veel krachten had en bovendien bijzonder hoffelijk en bescheiden was. "U bent te vriendelijk", antwoordde Ythor schuchter.

Marc klopte hem amicaal op zijn flanken en samen werkten ze zich richting de propulsie-systemen. Beiden beseften ze dat ze alleen een kans maakten tegen het stuk hagel als ze haar koers konden veranderen. En aangezien Metuxic geen raketsystemen of iets vergelijkbaars had, konden ze het stuk hagel alleen met één van hun solitaire drijvers (oké, schepen) proberen te raken om het uit haar koers te krijgen.

Marc stapte in het eerste de beste toestel. Het ding zag eruit als een chaotische berg afval dat in fluoriserende chemische vloeistoffen was gegoten. Ondanks haar uitbundige vormgeving bestond het ding uit dezelfde doorzichtige massa als de Vlok zelf. Sterker nog, het had zelfs direct verbinding met haar persona.

"Marc!", klonk dan ook weinig verrassend de dringende stem van de Isak Metuxic, "wat ben je van plan?"

Terwijl Ythor zich vormde tussen de tentakels van het voertuig, grijnsde Marc: "Gewoon, deze drijver tegen dat stuk hagel rammen..."

Metuxic was een seconde stil en begon toen een woedende tirade. Marc verbrak echter de verbinding en zei tegen Ythor: "Klem je vast!" Hij rommelde aan wat draden en schakels. Op hetzelfde moment schoot het toestel weg. De snelheid was duizelingwekkend en ze schoten de ruimte in. Binnen de kortste keren was de vlok achter hen in haar geheel zichtbaar. Het op deze afstand ogenschijnlijk hagelwitte object zag en prachtig uit in de heldere oranje omgeving van deze sector van het continuüm. Marc klemde zijn ogen dicht en tuurde ingespannen vooruit. Daar zag hij het hagelstuk met een enorme snelheid recht op hem afkomen...

Er klonk een hard en penetrant ruisend geluid. Marc drukte vertwijfeld de handen op zijn gepijnigde oren. Het lawaai nam niet merkbaar af. Met moeite kon hij zijn ogen openen. Hij zag vreemde objecten die donker afstaken in een kille omgeving.

"Waar ben ik?", dacht hij verward en hij probeerde overeind te komen. Zijn halfdichte ogen vielen op een vierkant vlak met steeds helderder wordend licht. Zo fel dat het pijn begon te doen. Marc slaakte een gepijnigde kreet en viel weer achterover op het bed.

Toen hij weer bijkwam was het geluid minder. Marc werkte zich overeind en zag dat hij in zijn slaapkamer was. De omgeving kwam hem vreemd voor, grijs, kleurloos, surreëel. In zijn pijnlijk bonkende hoofd was hij nog bij de toestand op de vlok Metuxic, het hagelgevaar en alle spannende verwickelingen die erna waren ontstaan. Zijn ogen gleden naar de wekker. De iele rode tekenjtes vertelden hem dat het al over negenen was. Dan was hij nu al ruim een half uur te laat op zijn werk! Een nieuw record, bedacht Marc zuur, terwijl hij zo voorzichtig mogelijk probeerde op te staan. Zijn hoofd voelde desondanks gemengeld.

Toen Marc eindelijk op het buro aankwam was het over half tien. Ondanks de paracetamol die hij had ingenomen en de boterhammen en appels die hij uitgehongerd had verslonden, voelde hij zich nog steeds hondsberoerd. Hij hijgde toen hij eindelijk de voordeur van het buro had bereikt. Terwijl hij nog aan het proberen was de sleutel in het slot te krijgen, ging de deur uit zichzelf open. Marc deinsde achteruit en zag Mandy in de deuropening die hem met wijdopen ogen van verbazing aankeek. Er gingen in Marc's hoofd allerlei alarmbelletjes af. Waarom was ze zo verbaasd? Zag hij er zo miserabel uit? Had hij per ongeluk zijn shirt binnenstebuiten aan?

"Marc? Wat kom jij hier doen?"

"Eh... ", hakkelde Marc, "w-werken misschien?"

Mandy stapte opzij om Marc binnen te laten en zei: "We hadden je niet meer verwacht na al die weken."

Nu was het voor Marc tijd om verbaasd te kijken. "Al die weken? Wat bedoel je?" Hij stapte naar binnen en veegde keurig zijn voeten op de Welkom-mat.

"Wat ik bedoel?", zei Mandy nu boos, "Ik bedoel dat je nu al bijna vijf weken onaangekondigd weg bent geweest!" Ze wilde boos doorlopen de kantooruimte in, maar Marc hield haar tegen, "Waar heb je over? Vijf weken? Ik ben een uur te laat, ja. En sorry daarvoor, als je daar naar vist." Zijn stem klonk harder dan hij gewild had.

Mandy draaide zich om en keek Marc secondenlang peilend aan. "Welke drugs gebruik je?", vroeg ze toen zacht.

"Drugs?", riep Marc nu vertwijfeld uit, "Ik heb me gewoon verslapen, dat gebeurt iedereen wel eens ja?" De hoofdpijn zette sterker op dan ooit. Het voelde alsof een onzichtbare plaaggeest voortdurend een mes in zijn hersens ronddraaide.

Mandy pakte Marc nu stevig bij de arm. "Marc", zei ze indringend, "het is nu 5 november. De laatste keer dat je hier was het eind september..." Marc kon zijn aandacht nauwelijks bij haar betoog houden. Zijn gedachten schoten heen en weer. Uit zijn ooghoeken zag hij meerdere collega's vanuit het kantoor het opstootje in de hal met argwaan bekeken. "...bekennen, is dat vijf weken of niet?" Mandy hield op met praten en Marc besepte dat er een antwoord werd verwacht. Ze had gezegd dat het 5 november was, klopte dat? Was hij ook vier en drie november en de maand oktober op buro geweest? Hij ... wist het gewoon niet.

"I-ik moet iets drinken...", stamelde Marc en hij rukte zich los van Mandy en wankelde naar de toiletten. De wereld rolde voor hem langs alsof hij op een draaimolen liep. Alles begon steeds sneller te tollen, tot alles geheel door elkaar werd gedraaid in een steeds donkere wordende waas. Hij viel, steeds dieper en dieper, terwijl de wereld veranderde van diep zwart in ...een helder geel.

Marc liep met de Isak Metuxic door de lange felgeel gekleurde gangen van de Brödt-catacomben. Of beter gezegd, met de persoon die eerst de Isak Metuxic was geweest, want Metuxic was niet meer. De prachtige vlok was in een noodlottige ramp samen met ontelbaar veel andere rondzwervende vlokken neergestort op de gele slijkwoestijn Brödt. Geen van de vlokken had het overleefd, en Marc had ternauwernood het vege lijf gered. Hierna had hij zich ten doel gesteld de persoon te begeleiden die eerst de Isak Metuxic was geweest. Ook hij had de ramp overleefd, maar toen de persona uit hem was geweken was er weinig anders over dan een omhulsel om een lege kern. En Marc had geprobeerd de kern weer te vullen en van de jongen die vanaf zijn vroege jeugd beheerst was geweest door een andere entiteit, weer een mens te maken. Het lukte hem best aardig, trouwens.

"Ho daar vreemdelingen", klonk een hoge en weinig vriendelijke stem. Marc en de Isak hielden stil. Pas na een tijdje merkten ze de bron van het geluid op, een klein in paarse en rode getinte vliegend schepseltje.

"Hallo, wij zijn Marc en ... Isak!"

Het schepseltje zoemde nijdig; "Maakt mij geen fluit uit wie je bent, je bent in verboden gebied. Keer om!!"

"Maar dit is toch de uitweg uit de slijkwoestijn?"

"Ja, maar het is ook mijn territorium. Ga weg. Nu!"

Marc werd boos. Zo'n klein rotbeestje kwam hem de les lezen! Hij zette onverzettelijk twee stappen in zijn richting. Wat er toen gebeurde kon Marc niet zeggen. Hij hoorde een hoog gepiep en toen werd hij door iets geraakt. Een lillend ding trok aan zijn arm en zette hem in vuur. De pijn was verschrikkelijk en hij voelde zich wegvallen....

Marc kwam bij in een grauwe ruimte. Tussen de leden van zijn brandende ogen door zag hij dat er allerlei slangetjes en buisjes in zijn lichaam staken. Over zijn lijf lagen klamme dekens. Zijn arm deed pijn (zou dat komen van één van die slangetjes?) en zijn hoofd klopte als een geïnfecteerde wond... Hij slikte moeizaam en dwong zich de ogen verder te openen. In een flits van een seconde meende hij een bekende persoon naast hem te ontwaren. Maar voordat hij had achterhaald wie zakte hij alweer weg....

"Marc, Marc, hoor je me?" Marc keek moeizaam om zich heen en zag Isak naast hem zitten. Hij knikte vermoeid en Isak glimlachte dankbaar. Marc keek om zich heen. Hij lag op een platte baar en ze zweefden door glimmende paarsblauwe grotten.

"Waar zijn we?", vroeg hij verbaasd.

"Ssstt, later", suste Isak, "alles komt goed!" Marc's ogen gleden langs Isaks hoofd en richtten zich op een nog onopgemerkte vormeloze figuur op de baar. Het ding was smerig groen. Ythor? Nee, die was toch...

Marc viel terug in het gapende duister...

... en kwam neer op een zachte ondergrond in de grijze ruimte. Vreemde figuren bewogen zich geanimeerd rondom hem heen, als haaien rond een weerloos slachtoffer. Ergens ver weg hoorde hij een piepend geluid. De bron leek een zwak glimmend kastje te zijn waar alleen een liggende rode streep op te zien was. Maar terwijl Marc probeerde te focussen stierf het geluid alweer weg en verdwenen de vormen en de figuren om hem heen. De dekens die op hem lagen gleden weg en zijn armen groeiden weer. Met die veranderingen zakte ook de pijn die hem al zo lang folterde. Hij voelde dat de pijn weer pijn draaglijk werd en was intens dankbaar. Voorzichtig opende hij zijn ogen. Isak en Ythor zaten aan weerszijden van hem in het halfduister.

"Je bent bijna genezen, Marc", zei Isak blij. In zijn ogen las Marc echter de bezorgdheid die hij over hem moest hebben gehad. Marc draaide zijn hoofd om en keek naar het vormeloze lijf van Ythor. Hij was nog nooit zo blij geweest. "Ythor", stamelde hij.

"Klaar om door u geschoffeerd te worden, heer", klonk Ythors overbekende stem. Marc's ogen werden vochtig.

Hij had kunnen gaan huilen als op dat moment niet de slangen zich uit zijn lichaam terugtrokken. Isak trok hem overeind en klemde zich stevig tegen zijn lichaam, "Je hebt het gehaald", snotterde hij. Terwijl hij dat zei opende zich boven de ruimte een gat waar een prettig gelig licht door naar binnenscheen.

Marc keek vragend naar Ythor. "Het Lokis-continuüm", beantwoordde die de onuitgesproken vraag. "Je zult het prachtig vinden."

"Maar...", vroeg Marc vertwijfeld.

"...hoe komen we hieruit?", maakte Ythor af, "Door omhoog te zweven natuurlijk!" De groene vleeshomp leek het allemaal erg grappig te vinden. Blijkbaar om het voor te doen steeg Ythor moeiteloos op en zweefde richting het licht. Marc werd vervuld van blijdschap en zette zich ook schrap. Met Isak die zich nog steeds tegen zich aan had geklemd zweefde ook Marc naar boven, het levenslicht tegemoet.

Marc lag met zijn beste pak aan languit gestrekt in een langwerpige kist. Wezenloos keek hij naar boven, naar de donkere hemel. Eén voor één verschenen gezichten van mensen in zijn gezichtsveld. Sommige waren hem onbekend, maar van andere had hij het idee dat hij ze zou moeten kennen. Nou, jammer dan. Geen van de gezichten die verscheen wekte een vorm van aandacht op, Marc liet alles onaangedaan langs hem heen gaan. Hij was blij toen na een bepaalde tijd de stroom van gezichten ophield. In alle rust kon hij kijken naar de donkere hemel. Hij voelde zich loom, moe, uitgeblust. Hij besepte dat alles wat er met hem gebeurde hem niets deed.

Volkomen onaangeroerd zag hij hoe er iets over zijn kist werd geschoven. Hij lag alleen in het duister. Ver weg klonken een aantal kloppen. Toen bewoog de kist zich, alsof hij opeens op een zee dreef. Tenslotte lag hij weer stil. Marc spitste zijn oren. Hij meende geroffel te horen. Alsof er iets over zijn kist werd gegooid. Mooi zo, hij hield van de rust, hoe meer hij weg kon zijn van alles, hoe beter. Een tevreden glimlach gleed over zijn bleke gezicht.

"Marc, Marc, wakker worden!"

Hij deed zijn ogen open en keek verbaasd om zich heen. Even duurde het voordat hij weer beseftte waar hij was, een hoofdloop van de Lokis. Het was een drukte van belang, schepen en drijvers in alle vormen en kleuren dreven voorbij. De bizarre vormen van de gebruikelijke disrupties in het continuüm daarachter zorgen voor een exotisch panorama, en Marc keek een tijdje sprakeloos van bewondering toe.

"Bij Metuxic, jij hebt diep geslapen!", bromde Ythor naast hem.

Marc klopte zijn metgezel vriendelijk op zijn flanken, "koest maar, walgelijke vetkwal, het was gewoon een droom!"

